

1 Petru - Comentarii Jean Koechlin

1 Petru 1:1-12

Domnul ii spusese ucenicului Sau, Petru, chiar inainte de a fi fost negat de el: „Dupa ce te vei intoarce, sa intaresti pe fratii tai“ (Luca 22.32). Este lucrarea pe care o implineste apostolul prin aceasta epistola. El ne aduce aminte de privilegiile noastre fara seaman: mantuirea sufletului (v. 9) si o mostenire cereasca la adapost de orice atingere (v. 4). Dumnezeu pazeste mostenirea pentru mostenitori, iar pe mostenitori ii pazeste pentru mostenire. Si ei, chiar in prezent, pot gusta mai inainte „o bucurie de nespus si stralucita“, izvorata: din speranta vie pe care o au intr-o Persoana vie – Isus inviat (v. 3); din credinta (v. 5, 7); din dragostea pentru Cel pe care rascumparati inca nu L-au vazut, dar pe care inima lor Il cunoaste bine (v. 8). Si cu cat iubim mai mult pe Domnul, cu atat mai mult vom simti ca nu-L iubim indeajuns. Tocmai datorita valorii pe care Dumnezeu o recunoaste credintei, El Se angajeaza s-o curete in cuptorul incercarii. Dar ni se da asigurarea ca El face aceasta numai „daca trebuie“ (v. 6). Acestea sunt, dragi prieteni, realitatile fericite cu privire la noi, pe care profetii le-au cautat si cercetat cu grija (v 10, 11) si pe care ingerii doresc sa le priveasca de aproape (v. 12). Putem noi, care luam parte la lucrurile administrate de ei, sa fim singurii care nu se intereseaza de ele?

1 Petru 1:13-25

Adevarul, asa cum il prezinta apostolul, are drepturi si efecte asupra noastra, el fiind centura care ne incinge mintea si care ne stavileste imaginatia (v. 13; Efeseni 6.14). Si de acest adevar trebuie noi sa ascultam. Noi, cei care odinioara umblam printre „fiii neascultarii“ (Coloseni 3.6,7), am devenit „copii ascultatori“ (v. 14): nu numai ascultare de Isus Hristos, ci ascultarea lui Isus Hristos (v. 2), adica asemenea cu a Lui, motivata de dragostea fata de Tatal (Ioan 8.29; 14.31). De altfel, aici toate lucrurile sunt in contrast cu Vechiul Testament. Nu cu argint, nici cu aur, nici cu vreun lucru oarecare am putut fi noi rascumparati (Exod 30.11-16; Numeri 31.50), ci cu sangele scump al lui Hristos. Pe noi nu nasterea naturala, ca pe israeliti, ne face sa avem drepturile si privilegiile poporului lui Dumnezeu – nimeni sa nu creada ca este copil al lui Dumnezeu numai prin faptul ca are parinti crestini! Noi suntem regenerati prin Cuvantul incoruptibil, viu, permanent. Sfintenia ceruta in toata comportarea noastra raspunde acestei noi naturi; noi Il chemam pe Dumnezeu sfant ca Tata (v. 15-17). Sfintenia este si consecinta valorii la care apreciaza El jertfa Mielului desavarsit.

1 Petru 2:1-12

Un copil abia venit pe lume trebuie repede hranit. De aceea Cuvantul lui Dumnezeu, dupa ce a dat viata (cap. 1.23), da si ceea ce trebuie pentru intretinerea vietii. El este alimentul complet pentru suflet, „laptele spiritual curat“ (v. 2), a carui substanta este Hristos. Daca am gustat ca Domnul este bun, nu ne vom mai putea lipsi de aceasta hrana divina (v. 3; Psalmul 34.8). Dupa samanta vie (si

speranta vie din cap. 1), aici intalnim pietrele vii. Ele sunt zidite impreuna pe Acela care este „piatra de unghi, aleasa, pretioasa“ (v. 6; Isaia 28.16) deopotriua pentru Dumnezeu si pentru noi, cei care credem (v. 7), pentru a alcatui o casa spirituala (vezi Efeseni 2.20-22). «„Tu esti“ una dintre aceste pietre», ii spusese Domnul lui Simon, fiul lui Iona (comp. cu Matei 16.18). Ei bine, asemenea privilegiu atrag responsabilitati pe masura! Daca suntem o preotie sfanta, aceasta este ca sa aducem jertfe spirituale placute lui Dumnezeu. Si daca suntem un popor dobandit (Isaia 43.21), aceasta este ca sa vestim virtutile Lui. Fiind chemati „din intuneric la lumina Sa minunata“, vom oferi adapost, in duhul nostru, poftelor carnale? O singura privire este de ajuns pentru a le starni. Si ele se razboiesc cu sufletul (v. 11).

1 Petru 2:13-25

Crestinul este invitat sa respecte ordinea stabilita, nu «de teama jandarmului», ci pentru cel mai mare motiv care poate actiua asupra inimii lui: dragostea Domnului (v. 13; Ioan 15.10). Noi suntem robi ai lui Dumnezeu (v. 16b) si El ne dicteaza atitudinile fata de fiecare. Toti stapanii sunt departe de a fi «buni si blanzi»; aceasta ne necajeste, dar marturia noastra va avea mai multa forta si avant inaintea acestora. Nedreptatea, insulta si toate formele de intristare sunt pentru copilul lui Dumnezeu ocazii de a-L glorifica pe Dumnezeu. Cineva a mers inaintea noastra pe aceasta cale; Acela a fost Omul durerilor. Sigur ca, in lucrarea de ispasire, Hristos n-a avut si nici nu va avea vreodata tovarasi, nici imitatori. El – si numai El – „a purtat pacatele noastre in trupul Sau pe lemn“ (v. 24). Din contra, in umblarea Lui dreapta (si, in consecinta, in suferinta), El este Modelul nostru perfect (1 Ioan 2.6). Impotrivirea si perversitatea oamenilor nu au facut altceva decat sa scoata in evidenta rabdarea Lui, blandetea Lui, smerenia si intelepciunea Lui si deplina Lui incredere in Dumnezeu...: urme binecuvantate pe care suntem chemati sa calcam si noi. Astfel, vom implini ultimul indemn dat de Domnul lui Petru: „Tu vino dupa Mine!“ (Ioan 21.22b).

1 Petru 3:1-12

„Tot asa, voi, sotilor...“ (v. 1), „voi, barbatilor...“ (v. 7), „voi, tinerilor...“ (cap. 5.5). Si mereu motivul este acelasi ca in cap. 2.13: dragostea Domnului, care dicteaza fiecaruia conduita pe care trebuie sa o aiba in familie si in Adunare. O femeie crestina arata de ce se leaga afectiunile ei prin felul in care se impodobeste. Este ea preocupata de frumusetea ascunsa a inimii, cea pe care numai Domnul o vede? Cauta ea ceea ce este de mare pret inaintea lui Dumnezeu: „un duh bland si linistit“ (v. 4)? Aceasta «podoaba» face parte din ceea ce este incoruptibil, asemenea Cuvantului (cap. 1.23) si asemenea mostenirii ceresti (cap. 1.44). Moda cuvenita inaintea lui Dumnezeu nu s-a schimbat deci de pe vremea Sarei. Titlul nostru de mostenitori ai harului vietii (v. 7) si ai binecuvantarii (v. 9b) constituie, impreuna cu exemplul pe care ni-l da Cel care este bun (v. 13; cap. 2.21,22), un motiv imperios de a nu raspunde la insulte cu insulte. Lungul citat din Psalmul 34 ne aminteste ce este guvernarea lui Dumnezeu. Daca raul se gaseste in gurile noastre (v. 10) sau in caile noastre (v. 11), aceasta poate avea aici, pe pamant, consecinte dureroase, ingaduite de Domnul (v. 12). Invers, o umblare in bine si in pace este un mijloc sigur de a fi binecuvantati. In plus de aceasta legitima dorinta a oricarui om, ne vom bucura de comuniunea cu Domnul.

1 Petru 3:13-22

Hristos a suferit pe cruce, El, Cel drept, pentru noi, cei nedrepti (v. 18). In schimb, ne este dat sa suferim putin pentru El (Filipeni 1.29). Facand bine, suferim impreuna cu El, cum a suferit El (v. 14). In sfarsit, in toate durerile noastre morale, Dumnezeu simpatizeaza cu noi (v. 12).Daca suferiti pentru dreptate, sunteti fericiti, afirma versetul 14 (cititi si Matei 5.10). Sa-l cerem lui Dumnezeu sa ne pazeasca de orice teama de oameni si sa ne dea teama de El, insotita de blandete, pentru ca in orice moment sa dam marturie de speranta care este in noi...Ori de cate ori purtarea noastra nu este buna inaintea oamenilor, daca le vorbim de Domnul, aceasta nu face decat sa rasfranga asupra Lui dispretul pe care-l meritam noi. Fie ca Duhul lui Hristos sa se foloseasca de noi pentru a-i avertiza pe semenii nostri, asa cum odinioara s-a folosit de Noe, care-si construia corabia, pentru a le predica necredinciosilor din vremea lui! (v. 19, 20). Potopul este imaginea judecatii gata sa se abata asupra lumii. In mod simbolic, credinciosii au trecut prin el la botez si sunt pusi la adapost in corabie, care este Hristos. El a suferit moartea in locul lor, iar ei vor invia cu El pentru o viata noua (v. 21, 22).

1 Petru 4:1-11

Cat L-a obosit pe Domnul Isus pacatul de care a trebuit sa Se ocupe! Acum El Se odihneste, dupa ce l-a desfiintat prin moarte. Tot asa si crestinul ar trebui sa fi terminat cu poftele omenesti. Dragi prieteni, nu ne ajunge oare ca, inainte de intoarcerea la Dumnezeu, am pierdut timp pretios mergand nebuneste spre moarte? Sa traim restul timpului nostru „pentru voia lui Dumnezeu“. Fara-ndoiala ca noua noastra purtare va contrasta cu cea a lumii din jurul nostru. Si aceasta va fi mirata ca ne abtinem sa luam parte la bucuriile ei tulburate si inselatoare. Va face poate glume pe seama noastra si ne va insulta. De ce? Pentru ca lumea se va simti condamnata prin despartirea noastra de ea, asteptand sa fie judecata de marele Judecator (v. 5). Tocmai iminenta acestei judecati ne dicteaza comportamentul: seriozitate, vigilența, rugaciune, dragoste fierbinte (cap. 1.22b). Aceasta se traduce in mai multe moduri: in cautarea restabilirii fratilor nostri (v. 8b), in practicarea cu bucurie a ospitalitatii si in folosirea darurilor felurite ale harului lui Dumnezeu in folosul altora. Astfel Isus din cer continua pe pamant sa-L glorifice pe Tatal (acesta este maretul Sau gand) in viata rascumparatilor Lui (v. 11; Ioan 17.4,11; 15.8).

1 Petru 4:12-19

In cer vom medita neincetat la suferintele Domnului Isus; ele vor fi tema ineputabila a cantarilor noastre, dar atunci ocazia de a le impartasi va fi trecut. Suferinta impreuna cu Hristos este o experienta mai profunda si mai intima decat suferinta pentru El. A avea parte de durerile Lui, a cunoaste nerecunoscinta, dispretul, dezacordul, insultele (v. 14), impotrivirea fatisa cu care a fost intampinat El inseamna a-L cunoaste pe El Insusi in toate sentimentele care au fost atunci ale Sale. Tot ce dorea Pavel era „sa-L cunoasca pe El ... si comuniunea suferintelor Lui...“ (Filipeni 3.10). Dar exista un fel de dureri pe care Hristos, in mod evident, nu le-a suferit: cele pe care ni le atragem pentru ca facem raul. Nu vom scapa de «consecintele inconsecventelor noastre». Un crestin necinstit va strange ceea ce a semanat in fata tribunalelor oamenilor si acela care se va fi amestecat in treburile altuia isi poate primi pedeapsa din mana acestuia din urma. Dar lucrul cel mai trist este

nu ca ne atragem mizerii, ci faptul ca dezonoram numele Domnului. Reciproc, suferind ca un crestin, adica asa cum a suferit Hristos, Dumnezeu este glorificat in acest Nume frumos (v. 16; Fapte 4.17,21).

1 Petru 5:1-14

„Paste mieluseii Mei...“, „pastoreste oile Mele!“, ii spusese Domnul lui Petru (Ioan 21.15-17). Apostolul, departe de a se ridica deasupra celorlalti crestini (pozitie care i-a fost atribuita in crestinatate), atunci cand le face recomandari batranilor, el se desemneaza simplu, ca un batran cu alti batrani. Astfel, el le recomanda batranilor sa nu domine turma Pastorului celui bun, ci sa fie modele (v. 3). Oile nu le apartineau; ei erau doar responsabili inaintea marelui Pastor. Nu mai putin, se cuvine ca tinerii sa fie supusi batranilor si tuturor li se cade sa fie impodobiti cu smerenie, ceea ce s-ar putea traduce prin: «incingeti-va stergarul pentru slujire» (v. 5; comp. cu cap. 3.8). „Dumnezeul oricarui har“ (v. 10) da har celor smeriti. „Aruncati asupra Lui toate ingrijorarile voastre, caci El Insi ingrijeste de voi“ (v. 7). Aceasta incredere si aceasta predare in mana lui Dumnezeu nu ne scutesc de vigilentia, deoarece Satan, vrajmasul care ameninta mereu, pandeste cea mai mica neglijenta, iar impotrivirea fata de Satan aduce tot suferinta (v. 8, 9). Scriptura da inca o data marturie pentru crestin, in masura lui, dar mai ales pentru Modelul divin, despre suferintele care pentru „putina vreme“ sunt partea sa ... si de gloriile care vor urma (v. 10; cap. 1.11b).

clickbible.org